

[Boligministeren.]

her efter fru Hanne Reintofts opfattelse skal være analoge.

Jeg kan derfor i hvert fald ikke anbefale folketinget sådan uden videre at støtte fru Hanne Reintofts forslag.

Helge Nielsen: Må jeg først takke boligministeren for den begrænsede tilslutning til en del af vore forslag. Jeg må jo sige, at de centrale dele af vore forslag ikke mødte så særlig stor velvilje hos ministeren.

Ministeren gav udtryk for, at det ikke er økonomisk forsvarligt for samfundet at binde sig til de udgifter, de socialdemokratiske forslag vil medføre. Jeg vil gerne stille det spørgsmål, om det er socialt forsvarligt at undlade at løse vore boligproblemer i den kommende tid, og hvad det vil koste samfundet af sociale udgifter og udgifter til anden form for forsorg, hvis ikke vi på en effektiv og tilfredsstillende måde løser vore boligproblemer fremover. Det er det, vi fra socialdemokratiets side har en fornemmelse af at man ikke gør, hvis der ikke sættes ind efter de retningslinjer, vi har angivet.

I boligministerens fremsættelse hedder det bl. a., at udviklingen ikke er forløbet som forudsat i de boligpolitiske aftaler af januar 1966. Dette kan jeg være helt enig med ministeren i, og det er også på baggrund af denne kendsgerning, at jeg på mit partis vegne kan give udtryk for, at vi ikke længere vil eller kan være medansvarlige for udviklingen på boligområdet. Vi har vedkendt os vort ansvar for selve boligforliget af 1966, et forlig på godt og ondt. Vi har gennem vort arbejde i boligudvalget og gennem forslag her i salen forsøgt at ændre på de steder, hvor det har været muligt. Det er lykkedes for os på enkelte punkter at få regeringspartierne overbevist om, at der var fejltagelser. Bl. a. var ejerlejlighedsloven en fejltagelse. Vi har her fået gennemført stramning i to omgange, men dog uden at få selve loven ændret. Det er kun for de regulerede områder, strammingerne har virket.

Den øvrige del af landet er stadig underkastet den oprindelige lov.

Vi har i vort forslag til folketingsbeslutning henstillet til regeringen at fremsætte forslag om at forbyde ejerlejligheder i alt bestående boligbyggeri, og vi har tidligere foreslået en kraftig beskatning af første-gangssalg af usolgte ejerlejligheder. Dette forslag er genfremsat i 21 mands udvalget som en del af socialdemokratiets antiinflationforslag. Vi har endnu ikke mærket megen forståelse for dette vigtige problem, men det kommer måske. Det var, ligesom boligministeren antydede en løsning i dag, og jeg vil interesseret lytte i 21 mands udvalget, om der dér kommer nye toner. Endnu har det jo i højere grad været indkomstpolitik over for lønmodtagere, regeringen har beskæftiget sig med.

Det er vor opfattelse, at ejerlejlighedsmarkedet belaster vort kapitalmarked, at der er urimelige fortjenester, som omsætter sig i udvidet forbrug, og at det ville klæde regeringen at tage fat efter de anvisninger, vi har givet.

Jeg har igennem dagspressen og lokalbladene bemærket, at der er en udvikling i gang ved, at spekulanter har dannet såkaldte andelsboligforeninger og på den måde omdannet selv meget gamle ejendomme til ejerlejligheder, uden at det har noget med andelsbegrebet at gøre. Hvad kan ministeren oplyse om disse forhold, og mener ministeren, at det er nødvendigt med ændringer af loven for at imødegå det? Eller er der her tale om direkte lovovertrædelser, lovbrud, som der vil blive grebet ind over for?

Stigningerne i grundpriserne fortsætter med uformindsket fart. Grundens pris sammen med den stigende rente og de vældige kurstab er en alvorlig belastning for vort boligbyggeri, en belastning, der har umuliggjort det for folk med almindelige lønindkomster at leje en lejlighed i nybyggeriet eller købe sig et parcelhus. Den førte økonomiske politik har været indkomstpolitik